

HỘI THỨ SÁU MƯƠI

VÀO CẤM ĐỊA ANH HÙNG GẶP NẠN

Sáu chữ đó là “Cấm địa! Hễ vào là chết”

Hoàng Minh hỏi :

- Theo ý hiền đệ thì...

Từ Văn ngắt lời :

- Mục đích chúng ta là tìm người chứ không phải rượt theo ai hết, vậy có rượt theo đối phương cũng bằng vô dụng. Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này vào dò thám khu cấm địa.

- Ủ thì đi.

Từ Văn cất bước đi trước tiến vào nẻo đường mé tả, đi chừng ba trượng chuyển qua một khúc quanh bỗng thấy một khung cửa sắt đen sì chắn lối đi trên cửa này cũng treo một tấm bài như trước và viết sáu chữ “Cấm địa! Hễ vào là chết”.

Từ Văn tiến lại đưa tay đẩy cửa nói :

- Ghê quá! Trên cửa họ đã bôi chất kịch độc.

Hoàng Minh kinh hãi nói :

- Xem chừng Ngũ Phương giáo cũng là một phái chuyên dùng độc.

Câu nói của gã làm xúc động đến tâm sự của Từ Văn vì chàng là chủ môn đời thứ mười lăm của Vạn Độc môn. Về độc đạo không hiểu có bao nhiêu môn phái hiện mắt chàng đã trông thấy chương lệnh Thôi Vô Độc hội Vệ Đạo ngoài ra còn môn phái nào nữa chàng không hay. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu quả phụ thân mình không dự vào truyền nhân đời thứ mười bốn của bản môn thì tất người cũng ở một phái nào khác. Nhưng căn cứ vào công lực “Vô ảnh Tội Tâm Thủ” thì rõ ràng là phụ thân ở trong phái bản môn không còn ghi ngờ gì nữa. Vậy Ngũ Phương giáo thuộc về phe phái nào?

Lòng chàng nghĩ vậy, tay chàng vận nội lực đẩy mạnh vào cánh cửa sắt nhưng không nhúc nhích được chút nào. Bất thành linh nghe đánh “choang” một tiếng trên đầu cửa sắt lộ ra một lỗ hổng một thanh âm khiến người nghe phải rùng rợn cất lên hỏi :

- Kẻ nào dám vào khu cấm địa?

Hoàng Minh vội tắt đuốc đi lên tiếng đáp :

- Có tổng đặc sứ vâng lệnh vào đây tra xét khu cấm địa.

Trong lỗ hổng nhỏ có tia mắt thấp thoáng lộ ra ánh sáng vàng lợt chắc là trong cửa có đèn đuốc chi đây, thế là trong sáng ngoài tối. Người bên trong cửa lại cất giọng nghi ngờ hỏi :

- Vị đặc sứ nào vậy?

Từ Văn nghiêng mình sang một bên bắt chước thanh âm lạnh lùng của Giản Thanh Sơn đáp :

- Giản Thanh Sơn.

Nước cờ giả trá này quả nhiên phát sinh hiệu lực, mấy tiếng cách cách vang lên cánh cửa sắt mở ra. Phía trong cửa là một gian thạch thất có đốt một cây đuốc lớn bằng mỡ bò soi rõ cả căn phòng, một đại hán mình trần trùng trực ngực đầy lông lá đứng trong cửa vừa ngó thấy mặt hai người đã gầm lên :

- Các ngươi là ai mà dám mạo xưng là Giản đặc sứ?

Từ Văn lạng người đi tiến gần vào miệng đáp :

- Ta là Địa Ngục thư sinh đây!

Đại hán vai u thịt bắp coi tướng rất hung dữ quát lớn :

- Ngươi muốn chết chăng?

Hắn vung bàn tay lớn bằng chiếc quạt lá bồ nhằm đánh vào ngực Từ Văn, chàng giơ tay lên nắm ngay đuốc cổ tay đối phương một cách dễ dàng. Đại hán hết sức đẩy mạnh một cái khiến cho Từ Văn loạn choạng cả người đi. Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi vì nội lực của đối phương ghê gớm vô cùng chàng liền bóp chặt năm ngón tay khiến hắn phải la lên :

- úi chao!

Rồi nhún người thấp xuống đến một nửa. Từ Văn đưa mắt ngó vào trong nhà một lượt thì thấy bên mé hữu có một khuôn cửa nhỏ trong cửa có đồ dùng để ngủ, chàng đoán đây là chỗ ngủ của đại hán này. Mé hữu là một khuôn cửa sắt, khuôn cửa khóa bằng một cái khóa lớn những chuyện bí mật dĩ nhiên là ở phía trong cửa sắt. Chàng nghĩ thầm :

- Phải chăng phía trong khuôn cửa sắt chúng giam mẫu thân mình hoặc Thiên Đài Ma Cơ?...

Bỗng chàng lớn tiếng quát hỏi :

- Người giam trong kia là ai?

Đại hán bị kiềm chế cổ tay toàn thân tê chôn không còn sức phản kháng nhưng mắt hắn lộ ra những tia hung quang khiến người trông thấy phải khiếp sợ. Đại hán đáp:

- Ý các ngươi muốn gì?

- Các ngươi mở cửa này ra.

Đại hán lắc đầu nói :

- Không được đâu.

- Ngươi muốn chết chăng?

Đại hán cũng xẵng giọng đáp :

- Bọn mặt dơi tai chuột chúng bay cũng đừng hòng sống.

Từ Văn lửa giận bốc lên ùn ùn, chàng không muốn kéo dài câu chuyện liên phóng chưởng đánh tan đầu đại hán rồi lấy chân đá thi thể hắn vào một góc. Hoàng Minh lúc này tỏ ra rất nhẫn nại, bấy giờ gã mới lấy chùm chìa khóa ở trong mình ra cầm tay tiến lại mở chiếc khóa lớn. Cửa vừa mở một luồng kinh phong rất mạnh từ phía trong xô ra hất gã tới phía sau Từ Văn.

Từ Văn quay tay đẩy mạnh Hoàng Minh một cái ngược lại thì luồng áp lực cực đại khiến chàng phải lui lại ba bước, công lực người phát chưởng như vậy không cần hỏi cũng biết thâm hậu đến chừng nào rồi. Lúc bình tĩnh lại thì chỉ thấy phía trong cửa là một gian thạch thất, một lão già áo đen trong phòng khiếp sợ ngó hai người. Từ Văn nhìn kỹ lại thì phía trong gian thạch thất lại còn một khuôn cửa sắt đóng chặt, lão già áo đen này chắc là người giám thị nơi đây. Chàng tự nghĩ :

- Chúng đã canh phòng nghiêm mật thế này thì nội tình không phải tầm thường.

Lão già áo đen cất giọng đanh ác hỏi :

- Làm gì vậy?

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Ta muốn lấy mạng sống của lão.

Chàng chưa dứt lời đã nhảy xổ lại phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” lão già rú lên một tiếng khủng khiếp rồi lăn ra chết liền. Từ Văn chạy đến chiếc cửa sắt thì bên trong thì thấy cửa này không khoá, chàng liền đẩy cửa ra coi thì thấy bên trong có một cái cũi sắt nhờ ánh đuốc bên ngoài soi vào chàng trông rõ trong cũi sắt một đồng đen sì nằm co ro. Từ Văn vừa trông thấy bộ tóc hoa râu thì biết ngay không phải là người chàng muốn tìm kiếm, người chàng cũng lạnh toát. Hoàng Minh ngó vào trong hỏi :

- Không hiểu người bị giam là ai mà họ phòng thủ nghiêm mật đến thế.

- Hay dở gì thì cũng phải trông cho thấy rõ. Đại ca, phiền đại ca cầm bó đuốc lại đây.

Chàng nói xong tiến vào vịn đứt dây khóa, bóng người nằm co ro vẫn không nhúc nhích, lúc đó chàng đã nhìn rõ một lão già gầy như que củi. Chàng ghé sát vào lão già cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão già cự quạ một chút cất tiếng thều thào đầy vẻ oán độc nói :

- Quân nghiệt súc! Ngươi lại đến báo oán ta nữa à?

Từ Văn ngạc nhiên đưa mắt ngó Hoàng Minh rồi đáp :

- Tại hạ không phải là người Ngũ Phương giáo, các hạ ngồi lên nói chuyện.

Lão già một tay chống xuống đất cố gượng ngồi lên giường cặp mắt thất thần nhìn hai gười. Từ Văn bị bộ mặt không còn ra hình người của lão già làm cho giật nảy mình lên. Chàng hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão già ngập ngừng hỏi :

- Người là người nào?
- Người giang hồ đều kêu tại hạ là Địa Ngục thư sinh.
- Người không phải cùng bọn với quân nghiệt súc chăng?
- Tại hạ vô tình đuổi người vào tới đây không hiểu lời nói của các hạ.

Lão già lại giương cặp mắt lơ lơ lên ngắm nhìn Từ Văn và Hoàng Minh lần nữa cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Có phải hai vị muốn cứu lão phu ra khỏi chốn lao lung này thật không?

Từ Văn không cần nghĩ ngợi đáp ngay :

- Dĩ nhiên là thế! Bọn tại hạ đã gặp lão trượng lễ nào lại bỏ đi mà không can thiệp.

- Thiếu hiệp có đòi điều kiện gì không?

Từ Văn hỏi lại :

- Điều kiện ư? Sao lão trượng lại hỏi vậy?

Lão già ngơ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp lại không đòi điều kiện?
- Tại hạ chưa nghĩ tới điểm này mà chỉ mong các hạ cho biết lai lịch trước.

Lão già lại ngập ngừng :

- Thiếu hiệp... đúng không phải là cùng bọn với quân nghiệt chương phái tới đây để hành hạ lão phu chứ?

- Quân nghiệt chương mà lão trượng nói đó là ai?

Lão già nghiêng răng nói :

- Hắn là truyền nhân của lão phu.

Từ Văn la lên một tiếng ô kinh ngạc hỏi :

- Các hạ bị môn đồ cầm tù hay sao?

- Đúng Thế!

- Tại sao vậy?

- Vì hắn muốn yêu sách bí kỹ của lão phu.

Hoàng Minh đứng bên ngoài không chịu được cất tiếng thóa mạ :

- Quân khi sư diệt tổ! Quỷ thần cũng chẳng dung tha.

Lão già trợn mắt lên cơ hồ rách cả da nói :

- Sở dĩ lão phu còn kéo dài mạng sống là để chờ nhìn thấy tên nghịch đồ bị quả báo. Hỡi ơi! Đáng tiếc là lão phu e rằng không được trông thấy nữa.

Từ Văn cất giọng run run hỏi :

- Tên bạo đồ của các hạ tên gì?
- Lão phu cũng không biết nữa.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không biết?

Đây thật là một kỳ văn trong thiên hạ, sư phụ mà không hiểu tên họ của đồ đệ.

Lão già nghiêng răng bộ mặt không lộ vẻ gì được nữa chỉ còn cặp mắt thất thần để tỏ nỗi căm hờn. Lão nói :

- Đúng thế! Tới bây giờ lão phu cũng chưa biết thật.

Từ Văn hít một hơi chân khí rồi hỏi :

- Nhưng ít ra lão trượng cũng biết được thân thế hần chứ?

Lão già nói tiếp :

- Hần là chủ nhân chốn này.

- Nếu là chủ nhân nơi đây thì tức là Phân đàn chúa Khương Giác..

Lão già hỏi ngay :

- Hần... Hần là Khương Giác ư?

- Đúng thế Khương Giác là chủ nhân chốn này.

Lão già lại hỏi :

- Người hần thế nào?

- Hần chạy trốn rồi

Lão già la lên :

- ủa! Hai vị tiểu hữu là kẻ thù của hần ư?

- Có thể nói như vậy.

Cặp mắt của lão già đã sâu hoắm bỗng rớt hai giọt lệ lão cất giọng cực kỳ thâm trầm nói :

- Công lực lão phu đã bị phế bỏ chỉ còn hơn người chết một chút hơi thở, lão phu cũng chẳng muốn nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa. Có điều lão phu chết mà không nhắm mắt vì không giao công việc sư môn lại cho ai được...

Từ Văn ngắt lời :

- Các hạ ở môn phái nào?

- Theo luật lệ bản môn lão phu xin tiểu hữu hiểu cho khỏi trả lời.

Từ Văn chau mày hỏi :

- Vậy lai lịch cùng danh hiệu của các hạ cũng không thể tiết lộ được ư?

- Đúng thế!

Từ Văn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi :

- Bây giờ các hạ theo bọn tại hạ rời khỏi nơi đây được chăng?

- Cái này...

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ có việc gấp phải làm ngay không thể chần chờ được, nói thực ra thì tại hạ đang rượt theo tông tích lệnh đồ.

Lão già ngạc nhiên la lên :

- Ủa!

Lão già ngó Từ Văn ánh mắt lơ lơ biến đổi mấy lần, cái đó tỏ ra lão già thật đáng thương trong nội tâm lão có nhiều điều phức tạp dị thường. Từ Văn chỉ mong trong cấm địa này giam cầm mẫu thân cùng người yêu của chàng, bây giờ sự thực đã chứng minh cho chàng thấy là mình đã đoán sai. Chàng lại muốn bay đi liền vì chàng cảm thấy không có cách nào chờ lâu được nữa, tiện đây chàng phải cứu người vì đó là căn bản thuần túy của đạo nghĩa võ lâm nếu không thì thái độ mập mờ của đối phương như vậy chàng có thể bỏ phăng mà đi.

Hoàng Minh hiểu nhân tình thế cố hơn Từ Văn lại tính tình rất nhẫn nại. Gã thủng thẳng hỏi :

- Tiên bối ơi! Công việc phải có quyền biến tiên bối phải quyết đoán cho mau, nếu bọn văn bối không ngẫu nhiên tới đây thì số phận của tiên bối sẽ ra sao? Về môn phái gia sư thì người ngoài không có quyền hỏi tới nhưng tiên bối có dùng được bọn tại hạ chỗ nào không? Bọn tại hạ xin hết sức giúp đỡ.

Từ Văn nóng nảy hơn hỏi ngay :

- Các hạ đã nghĩ kỹ chưa?

Lão già bồng lắc đầu đáp :

- Lão phu không tính đến chuyện rời khỏi nơi đây nữa.

Từ Văn rất đổi ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Các hạ không muốn rời khỏi chốn địa ngục trần gian này ư?

Lão già đáp bằng một giọng cương quyết :

- Phải rồi! Lão phu đã nghĩ kỹ, ngoài cái chết để tạ sư môn lão phu không còn đường lối nào để đi nữa. Có điều.. có điều chết mà không nhắm mắt.

Từ Văn hỏi :

- Các hạ đã muốn chết sao không tính đến chuyện rời khỏi nơi đây?

- Lão phu nói chết không nhắm mắt chứ không phải là muốn sống.

- Thế nghĩa là làm sao?

- Vì trọng nhiệm của sư môn chưa xong.

Từ Văn muốn cất tiếng hỏi thế nào là trách nhiệm chưa xong, nhưng chàng lại nghĩ lão này đối với sư môn có thái độ vô cùng ỷ kỵ nên chàng ngừng lại không hỏi nữa. Lão già lại lên tiếng :

- Theo giới luật của bản môn lão phu có điều muốn nói mà khó bề thốt ra lời...

Hoàng Minh không nhịn được nữa buông tiếng thở dài hỏi :

- Nếu tiên bối có việc gì khó khăn mà còn ai là bạn đồng môn thì tại hạ cũng có thể tìm cách truyền tin cho được.

Lão già không trả lời chìm đắm vào những luồng tư tưởng mênh mang, lão tự hỏi:

- Liệu có thể đem việc công trọng đại này mà ủy thác cho họ được chăng?

Từ Văn ruột nóng như lửa, chàng cũng không nhẫn nại được nữa bất đắc dĩ chàng lên tiếng từ biệt :

- Các hạ! Anh em tại hạ phải lên đường rồi.

Lão già giơ cánh tay bất lực lên nói :

- Khoan đã, lão phu có điều thỉnh cầu.

Từ Văn giục :

- Các hạ có điều gì xin nói mau đi.

- Xin tiểu hữu vì lão phu mà tìm được tên nghiệt đồ để thanh lý môn hộ dùm cho.

Từ Văn ngắt lời :

- Thanh lý môn hộ ư?

- Phải rồi.

- Việc này mà người ngoài có thể thay thế được ư?

- Lão phu không còn cách nào khác. Bản môn có pho bí lục lọt vào tay tên nghiệt đồ đó, nếu bắt được hấn xin hỏi cho ra..

Từ Văn hỏi lại :

- Đồ đệ của các hạ có đúng là Phân đàn chúa Khương Giác ở Ngũ Phương không?

- Lão phu chỉ biết hấn là chủ nhân chốn này.

- Vậy là được rồi, có điều để chứng thực thân phận hấn xin các hạ cho biết một điểm để căn cứ vào đó mà chứng minh sự thực...

Lão già nói ngay :

- Căn cứ ư? Hấn chuyên nghề dùng độc.

- Về điểm này tại hạ đã lĩnh giáo rồi suýt tại hạ chết vì tay hấn.

- Nếu vậy thì không sai nữa.

- Sau khi lấy được bí lục của bản môn rồi xử trí bằng cách nào?

Lão già ngập ngừng :

- Cái đó... cái đó...

Từ Văn lại giục :

- Cái đó làm sao?

- Lão phu muốn biết tiểu hữu ở môn phái nào được chăng?

- Về điểm này thì tại hạ cũng xin các hạ miễn cho không thể trình bày được.

- Vậy thì thôi! Lão phu đã có một tờ di ngôn mong rằng tiểu hữu thay cho bản môn lấy lại được bí lục thất lạc rồi chiếu theo trong thơ mà làm việc.

- Như thế cũng được.

Lão già móc xuống đồng cỏ trải nằm đệm nằm móc ra một cái túi vải đã rách nát trình trọng đưa cho Từ Văn nói :

- Cái này đây! Nếu tiểu hữu có thể thay lão phu làm cho đến nơi đến chốn thì lão phu ở dưới cửu tuyền cũng ghi lòng ơn đức ấy.

Từ Văn lại hỏi :

- Còn việc liên quan đến việc thanh lý môn hộ?

- Trong thơ đã nói rõ, lão phu xin tiểu hữu sau khi lấy được bí lục về hãy mở ra coi.

Từ Văn đón lấy thơ rồi hỏi :

- Các hạ quyết định không rời khỏi nơi đây nữa ư?

- Đúng thế!

- Tại hạ vẫn muốn các hạ cho biết danh hiệu, cái đó có liên quan đến giới luật của quý môn không?

- Thôi được! Lão phu cho tiểu hữu hay. Tên lão phu là Ngũ Thượng.

Từ Văn giật mình la lên :

- Ngũ Thượng ư?

- Đúng thế! Tiểu hữu...

Từ Văn sắc mặt biến đổi mấy lần quay sang nhìn Hoàng Minh nói :

- Đại ca ơi! Xin lỗi đại ca, đại ca hãy tạm ra ngoài một chút.

Hoàng Minh nhìn Từ Văn rồi ngó lão già ra vẻ ghi hoặc đạon gã cầm ngọn đuốc vào bên cửa rồi lùi ra ngoài. Lão già tên là Ngũ Thượng rất lấy làm kinh dị hỏi :

- Tiểu hữu! Vụ này là thế nào đây?

Từ Văn muôn phần kích động hỏi lại :

- Có phải lệnh sư là Vạn Hữu Tùng lão tiên bối phải không?

Ngũ Thượng mặt co rúm lại môi mấp máy trợn cặp mắt tròn xoe hồi lâu mới cố thốt ra lời :

- Tiểu hữu.. sao tiểu hữu lại biết?

Từ Văn quỳ gối xuống xúc động nói :

- Đệ tử là Từ Văn truyền nhân đời thứ mười lăm xin khấu đầu bái kiến sư tổ.

Lão già kinh ngạc hỏi :

- Sao! Ngươi... ngươi là...?

- Đệ tử là Từ Văn đội ơn sư thái tổ thu làm truyền nhân đời thứ mười lăm.

Lão già thở phào hỏi :

- Chà! Sao lại thế được? à phải rồi tổ sư linh thiêng...

Từ Văn thi hành đại lễ đáp :

- Xin sư tổ hãy nghe lời đệ tử bẩm lại trường tình.

Ngũ Thượng toàn thân run lẩy bẩy, đây là một kỳ tích mà không bao giờ lão ngờ tới. Sự kiện phát sinh quá đột ngột mà lại kỳ diệu huyền bí khiến cho người ta khó mà tin được. Lão già nói không ra tiếng giục :

- Người.. người nói đi.

Từ Văn liền đem chuyện công lực mình bị phong tỏa gặp người cướp đem xuống thuyền rồi thừa cơ gieo mình xuống đầm. Chàng được cứu sống rồi nhờ ơn sư thái tổ thu làm truyền nhân đời thứ mười lăm và đã tu luyện xong huyền công của sư môn. Bây giờ vâng mệnh xuống núi tìm bí kinh thất lạc cùng điều tra hai đời chương môn thuật lại một lượt.

o0o